Temnicerul din Filipi

Temnicerul din Filipi

În acelaşi capitol 16 din Faptele Apostolilor, la versetele 25-31, întâlnim o altă „casă", aceea a temnicerului din Filipi. „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?" întreabă el pe Pavel. „Crede în Domnul Isus şi vei fi mântuit, tu şi casa ta" îi răspunde apostolul. Aceasta include pentru noi să primim, să credem, să ne bucurăm şi să mulţumim lui Dumnezeu pentru harul Lui care ne-a făcut asemenea promisiuni pentru familiile noastre. îngerul s-a adresat lui Corneliu aproximativ cu aceleaşi cuvinte (Faptele Apostolilor 11.14). De remarcat că îngerul nu zice: „Crede în Isus şi vei fi mântuit, tu şi casa ta." Fără îndoială că numai cel ce crede în Isus va fi mântuit, dar cum promisiunea se întinde peste toată „casa", trebuie să credem în Domnul Isus Hristos, ceea ce înseamnă a se proşterne înaintea domniei Sale, a căuta să păzeşti Cuvântul Lui cu ajutorul harului divin şi a-l acorda primul loc în viaţa noastră. Cum acest cuvânt „casă" nu include doar pe capul familiei, Pavel şi Sila au vestit Cuvântul Domnului, nu numai temnicerului, dar şi tuturor celorlalţi membri ai „casei" sale. Şi povestirea continuă: „Temnicerul i-a luat cu el, chiar în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănile, şi a fost botezat îndată, el şi toţi ai lui. După ce i-a dus în casă, le-a pus masa şi s-a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu." Am putea presupune că, după ce au auzit vestindu-li-se Evanghelia, toţi membrii familiei au fost câştigaţi pentru Domnul, dar greaca nu prezintă lucrurile tocmai aşa în versetul 34: „Le-a pus masa; şi crezând în Dumnezeu, s-a bucurat cu toată casa lui."

„Crezând în Dumnezeu" este, în greceşte, un nominativ masculin singular, ceea ce nu se poate referi decât la temnicer. Un exemplu asemănător ne-a fost prezentat în cazul femeilor şi copiilor din timpul lui Neemia (Neemia 12.43). Unii dintre aceşti copii trebuie să fi fost mult prea mici pentru a înţelege bucuria poporului. Totuşi, ei s-au bucurat împreună cu părinţii lor. O dată mai mult, constatăm că Scrip-tura nu spune cine alcătuia „casa" şi nu dă relaţii despre condiţia spirituală a membrilor ei. Credinţa, convertirea temnicerului şi botezul lui nu pot fi puse nici o clipă la îndoială, iar verbele „crezând" şi „s-a bucurat" ambele la singular, se aplică, în mod categoric, temnicerului însuşi, deşi toată „casa" lui se bucura împreună cu el. Să nu luăm drept o omisiune făcută de Duhul Sfânt faptul că este trecută sub tăcere credinţa membrilor fiecărei case sau numele celor ce o compun. Tăcerea aceasta este intenţionată, pentru a ne aminti nouă, Neamurilor, că marele principiu divin: a binecuvânta „exterior" toată casa din cauza credinţei capului de familie se aplică şi în cazul nostru.